

Autópatkolás avagy a város és a folklór

1

A magam jobb megértetése kedvéért egy 1953-ban íródott Brecht-verssel kezdem, mely így szól:

A június 17-iki fölkelés után
Az Írószövetség főtitkára
A Sztálin-fasorban röplapokat osztatott szét,
Melyek tudatták, hogy a nép
Eljátszotta a kormányzat bizalmát,
És csak kétszeres munkával
Hódíthatja vissza. Nem volna ezúttal
Egyszerűbb, ha a kormány
Feloszlatná a népet,
És újat választana?

(Eörsi István fordítása)

A továbbiakban pedig a népművészet divatjáról lesz szó.

2

Ez a kedves, barátságos házaspár látnivalóan ünnepel ma valamit. Apró kis családi ünnepük lehet, névnap vagy ahhoz hasonló. Mindenesetre lejöttek ide a Kőművesbe, a szürke Terézváros mégszürkébb, lepusztult kisvendéglőinek egyikébe; itt vacsoráznak. A férj – negyvenes, tokásodó, de inkább izmos, mint kövér – örömet akar szerezni ijedtarcú, csinoska feleségének. Odainti hát a primást és eljátszatja vele a bravúrdarabot, a Pacsirtát. Azután néhány nótát húzat el. Úgy csöndben, maguknak, dűnnyögik is ketten a dalokat. Szép estéjük van.

Szegények, nem tudják, hogy ők a nép. Hogy nekik más dalaik vannak, nem a magyar nóták. Ha neadjisten, jókedvükben táncraperdülnek, hát kisül, hogy nem ismerik se a karikázót, se a dunántúli ugróst; hogy csak swinglépéseket variálnak a banda muzsikájára. Mindazonáltal boldogok.